

FERRAN GARCIA SEVILLA

GAME OVER. INSERT COIN. TEXT PER A LA PINTURA LA CÀRREGA D'EN CASAS

Octubre 2018

Dividim la superfície de la pintura “La càrrega” d'en Casas en quatre quarts. *Cardo* i *decumanus*. El primer quart, en el sentit de l'escriptura occidental, l'anomenen quart superior esquerre. A la seva dreta està el quart superior dret, i així. Partim d'una superfície plana i bidimensional. Però recorrem la interfície (relacions icòniques-formals) amb enganys visuals de profunditat tridimensional. Descubrim la superfície foradant la superfície (les relacions entre humans i tota la resta de fets que hi ha “fora” la pintura, al “fòrum” de l'època, només? Ho mirem tot des de la superfície, és a dir, el marc interpretatiu subjectiu, que inclou la cosa mirada i el que mira, amb totes les seves complicitats i límits, i de-formacions.

Comencem doncs. Tota la pintura té superposada una roba arrugada i diferents taques. Com si fos un document vell amb una imatge ja coneguda des de sempre, des de les caveres, i amb diferents estils i punts de vista: la violència.

APORELLOS!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

La simulació de vidre trencat i la superfície vermella virtual actuen com una pantalla transparent fora de la pintura, un marc extern de visió. Noteu que les esclatxes i el vermell arriben fins al marc de la pintura, i més enllà. Surten a l'exterior. Als carrers de tots el temps i llocs. És un marc que ens posem voluntàriament davant dels ulls perquè coneixem ja el tema. Un prejudici? Un judici? Una conclusió? També hi ha la closca d'un cargol enganxat al marc de la pintura al quart superior esquerre. El marc de vidre trencat fals i la taca vermella fictícia està més a prop nostre. El cargol, més enllà, al marc de fusta de la pintura, malgrat que al marc real de la pintura no hi ha cap cargol, ni vertader ni inventat. També, al quart inferior esquerre, hi ha dues mosques xuclant la taca vermella.

JÚPITER- Eh! No incrimineu tant aviat els déus. Cal castigar sempre? No era preferible que aquest tumult derivés en benefici de l'ordre moral?

ORESTES- Què varen fer?

JÚPITER- Van enviar mosques.

EL PEDAGOG- ¿Què hi tenen a veure les mosques!

JÚPITER- Oh!, són un símbol.

Jean Paul Sastre: “Les mosques”

Una abella? sobrevola l'espai? entre el marc d'observació? i la pintura?, al quart superior esquerre. Les abelles, i no les vespes, acostumen a fer mel. Aquesta?, potser camí del seu rusc, passa entre la pintura i el marc de contemplació immaterial. No sabem si indiferent o alterada. En arribar al rusc, segurament, dipositarà el nèctar floral.

La guerra constitueix, per tant, un acte de força que es du a terme per obligar l'adversari a acatar la nostra voluntat.

Carl Phillip Gottlieb Clausewitz: “De la guerra”

Veiem una petita *vanitas* al quart inferior esquerre, amb un crani de gos, un ocell mort i unes formigues encuriosides. Això no està ni a la pintura, ni al marc interpretatiu. És un afegit imaginari surant en un lloc desconegut. Podem considerar-lo com una interferència digital ¿És a la superfície, a la subfície, a la interfície, a la suprafície? ¿És una al·lusió al Renaixement flamenc, una il·lusió?

El món és tot el que s'escau.

El món és la totalitat dels fets, no de les coses.

El món es descompon en fets.

Allò que s'escau, el fet, és l'existència d'estats de coses.

Ens fem figures dels fets.

La figura té en comú amb allò figurat la forma lògica de la figuració.

La figura lògica dels fets es el pensament.

Ludwig Wittgenstein: "Tractatus logico-philosophicus"

Sota la pota del cavall més pròxim a l'espectador hi ha una altra formiga, aixafada. L'ungla del cavall literalment l'esclafa, només es veu el seu caparrí. També és un afegit en lloc desconegut, amb milers de 0s i 1s. La mà estesa de l'obrer caigut sembla arribar tard a protegir-la. La mà de l'obrer caigut pot tenir o no una altra formiga sota que no es veu. L'obrer caigut, si no es pot salvar ell, la salvarà a ella. O no. Tots dos acabaran travessats per l'espasa de l'orgullós sicari cromanyò a sou. Amb ales d'àngel negre.

És en el poder d'associar i dissociar on resideix l'emancipació de l'espectador, és a dir, l'emancipació de cada un de nosaltres com espectador (...) Aprenem i ensenyem, actuem i coneixem en tant que espectadors, els quals relacionen en tot moment el que veuen amb el que han vist i dit, fet i somniat.

Jacques Rancière: Le maître ignorant.

Al quart inferior dret hi ha una petita natura morta de almenys tres elements, dues eines de paleta i un dau. A la pintura original no hi són. On són? La mà de l'obrer caigut també s'allarga cap els seus instruments de feina tot protegint la possible formiga. L'altre element és un dau. El dau, és un utensili de feina o una altra cosa?

La justícia no és res més que la conveniència del més fort.

Plató

Hi ha una confusió de mides i distàncies dels elements agregats, dels fets propis de la pintura i dels del marc generador d'interpretació. Els nostres ulls es dirigeixen cap a la imatge en el seu conjunt total. Anem de la pintura al marc interposat i a nosaltres mateixos per molts camins i entrebancs, i hi tornem per uns altres. Interpretem i reinterpretem *ad infinitum*. Del llatí *interpres*, "intermediari" en un negoci de compra-venda. Sentim unes certes connexions i relacions analògiques, un vaivé inquiet, amb beneficis i pèrdues. També veiem coses evidents que aquí no s'esmenten, com el genet armat venint contra nosaltres.

La perspectiva que s'usa a la Pintura té tres parts principals: la primera tracta de la disminució que fa a la mida dels objectes a diferents distàncies; la segona tracta de la disminució dels seus colors i la tercera de l'enfosquiment i confusió de contorns que sobrevé a les figures vistes des de diferents distàncies.

Leonardo da Vinci: "Tractat de la pintura"

Dolors Bassa, Jordi Cuixart, Carme Forcadell, Joaquim Forn, Oriol Junqueras, Raül Romeva, Josep Rull, Jordi Sànchez, Jordi Turull, totes, continuen a la presó.

Toni Comin, Anna Gabriel, Clara Ponsatí, Lluís Puig, Carles Puigdemont, Marta Rovira, Meritxell Serret, totes, continuen a l'exili.

Cada època té el seu propi feixisme.

Primo Levi

Game over. Insert coin.

Les anomenades obres d'art són coses que estan fora de nosaltres. Com les cadires.

Les anomenades obres d'art no parlen, com sovint s'afirma.

Són mudes com les pedres i els núvols. Com un semàfor o un *Bloody Mary*.

Són nosaltres qui projectem sobre el món determinats pensaments i emocions.

Pensaments i emocions, per cert, apresos en una determinada comunitat cultural.

I en una determinada llengua, o més, carregada ja d'aquests pensaments i emocions.

Per aixó les anomenades obres d'art no són estrictament universals.

Per contra la tècnica sí que ho és. Des de la roda a l'ordinador quàntic.

Som éssers predeterminats amb estadísticament les mateixes respostes. Però no tots.

Pensem que som lliures i en realitat hem signat un contracte amb l'esclavitud volguda.

Només canviant la seqüència heretada dels fets i coses ens fa una mica més lliures.

Per això reconeixem els fets i les coses, i els interpretem. Seguim l'eterna roda.

Per això si canviem aquesta interpretació heretada destruïm el discurs dominant.

Amb aquesta acció pasem del simple reconeixement a un coneixement diferent.

Si a una pregunta li donem les mateixes o similars respostes, fem evolució.

Si canviem les preguntes, fem revolució.

Ferran Garcia Sevilla
Setembre-Octubre 2018